ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ„

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καθὼς ἔλεγε τὶς ἀσυνάρτητες αὐτὲς φράσεις ὁ Φλορεστὰν εἶχε ἁρπάξει τὸ Βρινδινὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν σηκώσῃ, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι ὁ γέρος ἦταν παράλυτος σ' ὅλο του τὸ κορμί.

— Μὴ μὲ βασανίζετε ἐτραύλισε ὁ Βρινδινὸς σ' ἕνα γλυκὸ τόνο. Τὸ καλλίτερο πού ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ μὲ μιμηθῆτε καὶ νὰ ἑτοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε...

— Νὰ πεθάνω ! φώναξε ὁ ὑποκόμης σὰν τρελλός, νὰ πεθάνω μ' ἕνα τέτοιο φρικώδη θάνατο. Νὰ πεθάνω ἐνῶ εἶμαι τόσο νέος, ἐνῶ ἕνας μεγάλος ἔρως μοῦ φλογίζει τὴν καρδιά ;

— Ἀλλοίμονο, στέναξε ὁ Βρινδινός, δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε ἀλλοιῶς.

— Δὲ θέλω νὰ πεθάνω ! φώναξε πάλι ὁ Φλορεστάν.

Καί, ἔξω φρενῶν, ὁ δυστυχισμένος ἄρχισε νὰ περιφέρεται μέσ' στὸ ὑπόγειο, χτυπώντας τοὺς τοίχους μὲ τὶς γροθιές του,

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ὑπογείου ὑπῆρχε ἕνα τετράγωνο κούφωμα σκεπασμένο μ' ἕνα πισσωμένο πανί. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Φλορεστὰν περνοῦσε ἀπὸ κεῖ τοῦ κατέφερε καὶ ἀπὸ μιὰ δυνατὴ γροθιά, ἔτσι ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὸ ὕφασμα σκίστηκε στὴ μέση.

Μόλις ὁ Φλορεστὰν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἄνοιγμα αὐτό, στάθηκε ξαφνιασμένος καὶ θαμπωμένος.

— Βρινδινέ ! κραύγασε, φίλε μου, σωθήκαμε !

IV

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Φλορεστὰν

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ποὺ ἔτσι ἀπότομα μετέβαλε σ' ἐνθουσιασμὸ τὴν ἀπελπισία τοῦ Φλορεστάν, δὲν ἦταν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Ὁ ὑποκόμης εἶχε βρεῖ τὰ τρόφιμα τοῦ Στραβοχέρη. Ὁ τελευταῖος,ὁ ὁποῖος ἦταν τρεῖς μῆνες στὴν ὑπηρεσία τοῦ Δὸν Διάζ, εἶχε προμηθευθεῖ τὰ τρόφιμα ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν. Τὰ εἶχε φυλαγμένα ὅλα στὸ κούφωμα τοῦ ὑπογείου, ἐπειδὴ δὲ ἡ ὑπηρεσία του τελείωσε γρηγορώτερα ἀπ' ὅτι λογάριαζε ἦταν φυσικὸ νὰ τοῦ εἶχαν περισσέψει ἄφθονα τρόφιμα.

Ἀποτελοῦντο δὲ ἀπὸ χοιρομέρια, παστὰ κρέατα καὶ ἄλλα τρόφιμα ποὺ μποροῦσαν νὰ διατηρηθοῦν ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα.

Τὰ τρόφιμα αὐτὰ δὲν ἤτανε βέβαια ἡ σωτηρία ποὺ ἔσπευσε νὰ διακηρύξῃ ὁ Φλορεστὰν μέσα στὸν ἐνθουσιασμό του, ἦταν ὅμως ἡ ἀναβολὴ τοῦ θανάτου τῆς πείνας.

Ὁ ὑποκόμης ἀμέσως πῆρε ἕνα κερὶ καὶ ἀντικατέστησε μ' αὐτὸ τὸ φῶς ποὺ κόντευε νὰ σβύσῃ. Ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ Βρινδινὸ στὰ χέρια του καὶ τὸν μετέφερε ἀπάνω στὴν ἀχυροστρωμνὴ τοῦ Στραβοχέρη, δίνοντάς του νὰ πιῇ λίγες σταγόνες κρασί. Ἀμέσως τὸ πρόσωπό του πῆρε κάποιο χρῶμα καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸ Φλορεστάν, ξαναπῆρε τὴν ἀδιάφορη στάση του.

Οὔτε μιὰ φορὰ κὰν ἔστριψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ σωρὸ τοῦ πλούτου, ποὺ ἦταν σωρειασμένος τρία βήματα μακρυά του.Ἡ προσέγγισις τοῦ θανάτου τὸν ἔκανε νὰ καταλαβαίνει ὅτι ὅλη ἡ προηγούμενή του ζωὴ ἦταν ἕνα ψέμμα.

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι μποροῦσε νἆχῃ κι' αὐτὸς γυναῖκα, παιδιά, φίλους, συγγενεῖς... Μὰ δὲν τὰ θέλησε ὅλ' αὐτά. Στερήθηκε τὰ πάντα καὶ προτίμησε τὸν πλοῦτο, τὸ χρυσάφι. Μὰ νὰ τώρα τὶ ἀξία εἶχε γι' αὐτὸν ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρυσάφι ποὺ ἤτανε σωρειασμένο μπροστά του. Βλέποντάς το ἐννοιωθε ἕνα μῖσος γι' αὐτό.

Ὕστερ' ἀπὸ τόσα ἐγκλήματα, ὕστερ' ἀπὸ τόσες περιπέτειες καταλάβαινε ὅτι ὁ θάνατος ἦταν ἡ ἀνάπαυσις, ἡ γαλήνη, ἡ εὐτυχία. Οὔτε τὸ δάχτυλό του δὲ θὰ κοπίαζε νὰ σηκώσῃ, προκειμένου ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερία του.

Τοῦ Φλορεστὰν ὅμως ἡ κατάστασις ἦταν ὁλωσδιόλου διαφορετική. Ἂν καὶ στὴν ἀρχὴ εἶχε χάσει τὸ θάρρος του, τώρα ὅμως σιγὰ σιγὰ ἀποκτοῦσε πάλι τὴν ἐνεργητικότητά του, τὴ γαλήνη του, τὴ δύναμή του. Ἤθελε νὰ ζήσῃ καὶ γι' αὐτὸ ὅλη του τὴ σκέψη ἕνα μονάχα πρᾶγμα τὴν ἀποσχολοῦσε : πὼς νὰ κατορθώσῃ νὰ βγῇ ἀπό κεῖ μέσα.

Ἄρχισε νὰ ἱκετεύῃ τὸ Βρινδινὸ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ποὺ βρίσκονται. Ὁ ἑτοιμοθάνατος ποὺ ἦταν βυθισμένος στὴν ἐξέταση τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς ζωῆς του δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε παρὰ μὲ μονοσύλλαβες κι' ἀόριστες λέξεις. Ὡστόσο ἐπειδὴ ἤθελε τοὐλάχιστον ὁ θάνατός του νὰ μὴν εἶνε ἐγκληματικός, ὅπως ἦταν ὅλη ἡ ζωή του κατάλαβε ὅτι ἦταν καθῆκον του νὰ βοηθήσῃ ὅσο μποροῦσε τὸ σύντροφό του.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ Βρινδινὸς ἕνα μονάχα πρᾶγμα ἤξερε, ὅτι ἡ φυλακή του βρισκόταν στὸ κέντρο τῶν ὑπογείων ὑπονόμων τῆς πόλεως. Καὶ ἂν ἀκόμα ὁ Φλορεστὰν κατώρθωνε νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα ἢ νανοίξῃ μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ λαβύρινθο τῶν ὑπογείων στοῶν.

Ἡ εἴδηση αὐτὴ εἶχε ἀποτελέσματα κεραυνοῦ γιὰ τὸ νεαρὸ ὑποκόμητα. Κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ πάτωμα καὶ δὲ δοκίμασε πιὰ νὰ παλαίψει μὲ τὴ μοῖρα του.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Ἀκίνητος, συντριμμένος ὁ Φλορεστάν, εἶχε βυθιστῇ σὲ μιὰ ἄγρια νάρκη, ὅταν ἔξαφνα ἕνα ἀπροσδόκητο γεγονὸς τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ.

Μιὰ σταγόνα νερὸ ἔπεσε ἄξαφνα στὸ σβέρκο του. Ὁ ὑποκόμης στὴν ἀρχὴ ἀνατρίγιασε. Μὰ σὲ λίγο καὶ ἄλλη σταγόνα τὸν χτύπησε καὶ κατόπι καὶ τρίτη καὶ τετάρτη... Κάθε ἕνα λεπτὸ ἔπεφτε καὶ μιὰ σταγόνα.

Μηχανικὰ ὁ Φλορεστὰν τραβήχτηκε πίσω. Ὕψωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ἀπάνω στὸ ταβάνι τοῦ ὑπογείου μιὰ λεπτὴ χαραμάδα ἀπ' ὅπου ἔπεφτε τὸ νερό. Ὥστε λοιπὸν πάνω ἀπὸ τὸ θόλο τοῦ ὑπογείου ὑπῆρχε κενὸ διάστημα, στὸ ὁποῖο φυσικὰ βρισκόταν καὶ τὸ νερό ; Ἔτσι τοὐλάχιστο φαντάστηκε ὁ ὑποκόμης ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἄρχισε τὸ ἔργο του, κάνοντας ὅρκο ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θ' ἀποθαρρυνόταν καὶ δὲ θὰ κουραζόταν γρήγορα.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ στήνῃ ἕνα εἶδος σκαλωσιᾶς μὲ διάφορα πράγματα ποὺ βρισκόντουσαν στὸ ὑπόγειο, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο γιατὶ τὸ ταβάνι ἦταν πολὺ χαμηλό.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ καταφέρῃ τὸν πρῶτο χτῦπο, ὁ Βρινδινὸς ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια του τὸν προσκάλεσε κοντά του.

— Ὑποκόμη, τοῦ εἶπε, τὸ ἔργο ποὺ ἀρχίζετε εἶνε πολὺ κοπιαστικὸ καὶ ἀπαιτεῖ καιρό. Ἴσως νὰ περάσουν πολλὲς ἑβδομάδες χωρὶς νὰ κατωρθώσετε τίποτε καὶ ἴσως στὸ τέλος τὸ ἀποτέλεσμα νὰ εἶνε μηδέν.Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ πετύχετε καὶ γι' αὐτὸ πρέπει σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας σας νὰ διατηρηθῆτε δυνατὸς καὶ ὑγιής.

— Λέγετε φίλε μου.

— Θάψετε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο, εἶπε ὁ Βρινδινὸς δείχνοντας τὸ Στραβοχέρη, γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ ἀποφορὰ τοῦ πτώματός του θὰ σᾶς θανατώσῃ πολὺ γρήγορα. Σκάφτε γι' αὐτὸν ἕνα λάκκο, ἀλλὰ σκάφτε τον σᾶς παρακαλῶ, ἀρκετὰ πλατὺ γιὰ νὰ χωρέσῃ καὶ τὸ σῶμα μου κοντὰ στὸ δικό του.

— Ἐσεῖς δὲ θὰ πεθάνετε ! φώναξε ὁ Φλορεστάν. Θάρρος δυστυχισμένε μου σύντροφε, ἡ δυνάμεις σας θὰ σᾶς ξανάρθουνε. Θὰ σᾶς περιποιηθῶ ἐγώ, θὰ σᾶς σώσω.

Ὁ Βρινδινὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

—Ὅλα ἔχουν πεθάνει πιὰ μέσα μου ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μυαλό μου.Τὸ καταλαβαίνω καλὰ ὅτι σὲ λίγες ὧρες δὲ θὰ ὑπάρχω πιὰ στὴ ζωή... Κάνετε ὅτι σᾶς λέω, ὑποκόμη,σκάφτε τὸ λάκκο.

Ὁ Φλορεστὰν ὑπάκουσε. Σιωπηλὸς καὶ νευρικὸς ἄρχισε νὰ σκάβῃ τὸ σκληρὸ χῶμα καὶ ἄνοιξε ἕνα λάκκο εὐρύχωρο καὶ πλατύ. Ἀφοῦ ἔθαψε μέσα σ' αὐτὸν τὸ Σταβοχέρη πῆγε ἔπειτα καὶ κάθησε πλάϊ στὸ Βριδινό, τοῦ ὁποίου ἔσφιξε τὰ χέρια μὲ ἐγκαρδιότητα.

— Ἀλλοίμονο ! εἶπε, ποὺ εἶνε ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ποὺ μὲ φιλοξενούσατε τραυματισμένο στὸ σπίτι σας καὶ μὲ κάνατε νὰ πλάθω ὄνειρα λέγοντάς μου διάφορες χίμαιρες. Τὶ ἀπόγινε τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο μέλλον μὲ τὸ ὁποῖο γοητεύατε τὶς φιλοδοξίες μου. Μοῦ λέγατε τότε ὅτι εἴχατε τὴ δύναμη νὰ μεταβάλετε τὴ φτώχεια μου σὲ πλοῦτο, τὴν ἀφάνειά μου σὲ παντοδυναμία καὶ ἐγὼ κρεμασμένος ἀπὸ τὰ χείλη σας, σᾶς ἄκουγα χωρὶς νὰ ὑποπτευθῶ πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ ἕνα ὄνειρο... ἕνα παραμῦθι...

— Οὔτε ὄνειρο ἦταν, οὔτε παραμῦθι, τὸν διέκοψε ὁ Βρινδινός.

— Πῶς, τὸ μυστικὸ ποὺ ἔμελλε νὰ μᾶς πλουτίσει καὶ τοὺς δυό, τὸ μυστικὸ ἐκεῖνο ποὺ ὅταν εἴχατε ἀρχίσει σχεδὸν νὰ μοῦ τὸ λέτε, ἦρθαν καὶ μᾶς διέκοψαν, ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ Γερμανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς ΣΟΥΝΤΕΡΜΑΝ